

संपादकीय

चीन-पाकचा डाव!

साजूथ एशियन असोसिएशन फॉर रिजनल कॉर्परेशन अर्थात् ' सार्क' ही दक्षिण आशियाई देशांची शिखर संघटना १९८५ साली स्थापन झाली. दक्षिण आशियाई देशात सहकार्य विकसित करण्यासाठी आणि आंतरराष्ट्रीय पातळीवर दक्षिण आशियाई देशांचा दबावगट निर्माण करण्यासाठी या संघटनेची स्थापना झाली. ही संघटना स्थापन करण्यात भारताचे मोलाचे योगदान होते किंबुहना भारताच्या पुढाकारानेच ही संघटना स्थापन झाली म्हणूनच सुरुवातीपासूनच या संघटनेवर भारताचे वर्चस्व होते. २०१५ सालापर्यंत या संघटनेची दरवर्षी सहयोगी सदस्य असलेल्या देशात शिखर परिषद आयोजित केली जायची. २०१६ साली या संघटनेची पाकिस्तान येथे शिखर परिषद आयोजित करण्यात आली होती मात्र शिखर परिषद होण्याआधीच पाकिस्तान पुरस्कृत दहशतवाद्यांनी जम्मू काश्मिरच्या उरी येथील लष्करी तळावर भ्याड हड्डा केला त्यामुळे दोन्ही देशातील संबंध बिघडले त्या पार्श्वभूमीवर भारताने या शिखर परिषदेसाठी पाकिस्तानात जाण्यास नकार दिला. भारताने नकार दिल्याने अन्य देशांनीही पाकिस्तानात जाण्यास नकार दिला त्यामुळे त्यावर्षी शिखर परिषद रद्द करण्यात आली. त्यानंतरही दोन्ही देशांतील संबंध तणावपूर्णच राहिले. या दरम्यान सार्क संघटनेतील बांगलादेश, श्रीलंका, नेपाळ या देशातही मोठ्या राजकीय घडामोडी घडल्या. तेथील सरकार उल्थून टाकण्यात आले. नवीन सरकारे अस्तित्वात आली त्यामुळे सार्क परिषदेची बैठक होऊ शकली नाही. आता तर सार्क संघटना मरणासन्न अवस्थेत आहे. ही संघटना असून नसल्यागत आहे त्यामुळे दक्षिण आशियाई देशांवर भारताचे जे वर्चस्व होते ते देखील कमी झाले. दक्षिण आशियामधील भारताचा प्रभाव कमी झाला याचाच फायदा चीन आणि पाकिस्तान यांनी घेण्याचे ठरवले. काही दिवसांपूर्वी चीनमधील कुणमिंग या शहरात चीन, बांगलादेश आणि पाकिस्तान या तीन देशांची त्रिपक्षीय चर्चा पार पडली. या चर्चेचा मुख्य अर्जेंडा होता सार्क कला पर्याय देणारी नवीन संघटना उभारणे. या त्रिपक्षीय बैठकीबाबतची बातमी पाकिस्तानी आणि बांगलादेशी वृत्तपत्रात प्रसिद्ध झाली आहे. दक्षिण आशियात असलेला भारताचा प्रभाव कमी करणे. ही संघटना उभारून भारताला शह देणे हाच उद्देश ही नवी संघटना उभारण्यामध्ये या दोन्ही देशांचा आहे. चीन, पाकिस्तान, बांगलादेश, श्रीलंका, मालदीव आणि अफगाणिस्तान या देशांचा यानव्या संघटनेत समावेश करण्याच्या हालचाली सुरू आहे. भारताला फक्त निमंत्रित सदस्य म्हणून या संघटनेत ठेवले जाणार आहे असेही या बातमीत म्हटले आहे अर्थात् चीन पाकिस्तानने उभारलेल्या या संघटनेत भारत निमंत्रित सदस्य म्हणून सहभागी होण्याची सुतराम शक्यता नाही. दक्षिण आशिया मध्ये असणारा भारताचा प्रभाव कमी करण्यासाठीच चीन आणि पाकिस्तानचा हा सर्व खटाटोपाचालू आहे. त्यांना बांगलादेशाचीही साथ मिळत आहे. गेल्या काही दिवसात बांगलादेश आणि भारताचे संबंध देखील बिघडले आहेत त्याचाच फायदा घेत या दोन्ही देशांनी बांगलादेशला आपल्या बाजूने वळवले आहे. केवळ बांगलादेशच नाही तर श्रीलंका, मालदीव आणि अफगाणिस्तान यांनाही आपल्या बाजूने करून घेण्यासाठी त्यांना या संघटनेत घेतले जाणार आहे. मागील वर्षी मालदीव आणि भारताच्या संबंधात ही तणाव निर्माण झाला होता. श्रीलंकेचे विद्यमान राष्ट्रप्रमुख हे चीन धार्जिणेच आहेत. अफगाणिस्तानशी जरी भारताचे संबंध सौहादर-पूर्ण असले तरी तेथील तालिबानी सरकारला भारताने अजूनही अधिकृत मान्यता दिलेली नाही या पार्श्वभूमीवर या देशांना आपल्या बाजूने वळवून त्यांची एक शिखर संघटना स्थापन करण्याचा निर्णय या दोन्ही देशांनी घेतलेला दिसतोय. अर्थात् भारत चीन आणि पाकिस्तानच्या हा डाव ओळखून आहे. या तीन देशात झालेल्या चर्चेची भारताने गांभीर्याने नोंद घेतली असून भारताचे पराष्ट्रमंत्री एस जयशंकर यांनी भारताच्या शेजारी असणाऱ्या देशांना सूचक इशारा देताना म्हटले आहे की शेजारी देशांना भारताशी सहकार्य करण्याचे लाभ मिळतात आणि हे सहकार्य नाकारण्याची किंमतही चुकती करावी लागते. एस जयशंकर यांचा हा इशारा या नव्या संघटनेत सामील होणाऱ्या देशांनाच होता. भारताने या संघटनेत सामील होणाऱ्या देशांना केवळ इशारा देऊन उपयोग नाही तर त्यांना त्यांची जागाही दाखवून द्यायला हवी. भारताच्या शेजारी असलेले हे देश त्यांना गरज असताना भारताला मदतीची याचना करतात. भारताशी मैत्रीचे नाटक करतात मात्र जेव्हा त्यांची गरज संपते तेव्हा भारताला विसरून चीनच्या कच्छपी लागतात. गरज सरो वैद्य मरो अशीच भारताच्या शेजारी देशांची भमिका असते.

श्याम ठाणेदार, दौँड जिल्हा पणे, १९२२५४६२९९

मॅट्रीकोत्तर अर्ज महाडिबीटी प्रणालीवर
ऑनलाईन सादर करण्याचे आवाहन

जालना - महाडिबीटी पोर्टलवरील अनु. जाती प्रवर्गातील प्रवेशित विद्यार्थ्यांचे मॅट्रीकोत्तर शिष्यवृत्ती अर्ज महाडिबीटी प्रणालीवर ऑनलाईन सादर करण्याची सवलत उपलब्ध करून देण्यात आली आहे. सन २०२३-२४ व २०२४-२५ वर्षातील ज्या विद्यार्थ्यांचे शिष्यवृत्ती अर्ज त्रुटीची पूर्तता करण्यासाठी विद्यार्थी लॉगिनला परत पाठवण्यात आलेले आहे. अशा विद्यार्थ्यांना री अप्लाय करण्याची अंतिम मुदत दिनांक ३१ जुलै २०२५ देण्यात आलेली आहे. तसेच सन २०२५-२६ वर्षामधील अनु. जाती प्रवर्गातील प्रवेशित विद्यार्थ्यांनी आवश्यक कागदांचे स्कॅन करून अर्ज नोंदविण्याची कार्यवाही करण्यात यावी. तसेच महाविद्यालयाचे प्राचार्य यांनी महाविद्यालयांत कॅम्प आयोजित करून जास्तीचे कर्मचारी यांची नियुक्ती करून जास्तीत जास्त अर्ज नोंदणी होण्यासाठी कार्यवाही करावी.

मुलांवर संरक्षणीय प्रेणी कोण करणार?

एकेकाळी जिकडे तिकडे समाजात व गावात सुसंस्कारी वातावरण पाहायल मिळायचे. मुलांवर संस्काराची व सुविचारांची पेरणी करणारे संस्कार केंद्र म्हणून प्रत्येक घरातील आजी-आजोबांना ओळखले जायचे. घरातील लहान मुलांवर आजी-आजोब नकळतपणे संस्काराची व सुविचारांची सुंदर पेरणी करायचे. त्यांच्य संस्कार केंद्रात मुले लहानाची मोठी होत होती. लहान मुलांवर संस्कार रुजवायला आजी-आजोबा एकदम परफेक्ट असायचे. तेव्हा संस्कार देणारी शाळा पृथ्वीतलावर कुठेच अस्तित्वात नव्हती. आणि संस्काराची पेरणी करणारे शिक्षक शोधूनही सापडत नव्हते. तेव्हा घर हे शाळ होती आणि त्या शाळेतील शिक्षक हे आजी-आजोबा असायचे आणि त्या घरातील लहान मुले हे विद्यार्थी असायचे. आणि त्या शाळेतील मुलांन शिक्षण देण्यात आजी-आजोबा फार पटाईत असायचे. मुलांवर अतिशय उत्तम व दर्जेदार शिक्षणरूपी संस्कार रुजवायचे. विद्यार्थी घडवण्यात शाळेतील शिक्षकांपेक्षा घरातील आजी-आजोबांचा मोलाचा वाट असायचा. आजी-आजोबा मुलांच्या बालमनावर संस्काराची पेरणी करून अतिशय उत्तम प्रकारे त्यांन घडवायचे. एखाद्या लोखंडी वस्तूल हातोड्याने घडवावे तसे आजी-आजोबा मुलांना घडवायचे. म्हणजे आजी-आजोबा मुलांना घडवणारे एकप्रकारचे शिल्पकार जणू मुलांवर कोणते संस्कार रुजवायचे? आणि व्यवहारिक जगात माणूस म्हणून कसा व्यवहार करायचा? हे आजी-आजोबांना चांगलेच ठाऊक असायचे कारण त्यांनी आपल्यापेक्षा अधिक उन्हाळे व पावसाळे बधितलेले असायचे. त्यांचे संस्काराचे भांडाखूप मोठे व भल्या भल्या शिक्षकांन थळ करणारे असायचे. भलेही त्यांन शाळेतील शैक्षणिक ज्ञान कमी असेल

परंतु माणूस कसे बनावे ? आणि सज्जात माणूस महणून कसे वावरावे ? त्यांना चांगलेच कळायचे. शाळेतील शिक्षक फक्त शैक्षणिक ज्ञान देतात. परंतु घरातील वृद्ध आजी-आजोबा संस्काररूपी ज्ञान देतात. एक वेळा शालेय शिक्षण न घेतले तरी चाले पण संस्काररूपी ज्ञानाची शिदोरी आणसाजवळ असणे हे फार महत्त्वाचे असते. कारण आजकाल खरा माणूस शोधणे फार अवघड झाले आहे. आर्थिक मतलबी, स्वार्थी, भ्रष्टाचारी, कपड्याचा आणि धूर्त माणसांचा सुळसुळा वाढला आहे. महणून आजकाल माणूस बनणे काळाची गरज आहे. आणि आणसाला माणूस बनवायचे काम वृत्त आजी-आजोबांशिवाय दुसरा कोणीवाही करू शकत नाही. त्यांना संस्काराचे पेरणी करणारे दर्जेदार शिक्षक म्हटले तरी ते वावगे ठरणार नाही. आजी-आजोबा संस्काराची शिदोरी लहान मुलांना सढळ हाताने देतात त्यांच्यावर कथा व गोष्टीच्या माध्यमातून संस्काराची उधळण करतात. आपल्या वागण्यातून व बोलण्यातून मुलांवर संस्काराची छाप सोडतात. मानवी जीवनात कोणासोबत काय वागावे ? कोणासोबत कसा व्यवहार करावा ? याचे दर्जेदार शिक्षण आजी-आजोबांच्या छत्र छायेखाली मिळते. कोणाला कसे बोलावे ? कोणासोबत कसे राहावे ? माणसाची कर्तव्य कोणती ? माणसाने माणसाशी काय वागावे ? वडीलधान्या मंडळीना काय बोलावे ? चार माणसात गेल्यावर काय राहावे ? समाजात व गावावत वावरतात. कोणते नियम पाळावेत ? गुरुजनांचा आदर कसा करावा ? माणसासोबत व्यवहार कसा करावा ? आणि बहिर्णीचा सन्मान कसा करावा ? याचे सर्व शिक्षण अतिशय अचूक प्रभावीपणे आजी-आजोबा मुलांच्या बालमनावर रुजवतात. आणि त्यांना चांगला व सज्जन नागरिक घडवायच्या प्रयत्न करतात. महणून तेव्हा प्रत्येक

घरात आजी-आजोबांना अतिशय हत्त्व दिले जायचे. घरातील लहान मुळे आई-वडिलांपेक्षा आजी-आजोबांना सहवासात जास्त रमायचे, त्यांचं अंगाखांद्यावर खेळायचे, त्यांचं सावलीत लहानाचे मोठे व्हायप्रकार जेवताना सुद्धा सोबत जेवायचे. आजी-आजोबा त्यांचे सर्व हट्ट प्रकारायचे, त्यांना जिवापाड जपायचे त्यांना बाहेर कुठेही फिरायचे न्यायचे, दुकानी नेऊन त्यांना गोळविस्कीट घेऊन द्यायचे, म्हणून मुलांना आजी-आजोबा फार आवडायचे. जन्मदात्या आई-वडिलांपेक्षा अधिक जीव आजी-आजोबांवर लावायचे त्यांच्याकडे काय जादू असते? त्यांनाच ठाऊक! अशाप्रकारे लहान मुलांवर संस्काराची पेरणी आजी-आजोबा करायचे. पण खेदाबाब अशी की, संस्काराची पेरणी करणारे आजी-आजोबा म्हणजेण ज्येष्ठ नागरिक आता दुर्मिळ होत चालले आहेत. आणि संस्काराची व सुविचारांची खाण आता आता चालली आहे. आता जुनी माण गावोगावी क्वचित पाहायला मिळावा आहेत. वृद्धांची समाधानी पिलावा आता हरवत चालली आहे. त्यांले आजकालच्या लहान मुलांना संस्काराची पेरणी व जडणघाला योग्य पद्धतीने होत नसल्यामुळे आणि शाळेतील शिक्षण संस्काराचा न मिळाल्यायुक्ते मोठेपणी हीच मुळे माणसासारखे न वागता हैवानासाठी वागत आहेत. मानवतेला अशोभन वर्तन करून माणुसकीला कलंवित करत आहेत. मनमानी व चंगलवाली जीवन जगत आहेत. मनात असेही तसे मोकाट वागत आहेत. रानी पशुप्रमाणे व्यवहार करत आहेत. कुठेही भरकट्ट जाऊन स्वतः विनाशाच्या खाईत लोटत आहेत. स्वतःच्या आई-वडिलांना विसर्जन अलिम्प जीवन जगत आहेत. पत्नी ऐकून आई वडिलांना घराबाहेर काढत आहेत.

आहेत आणि पत्नीच्या आदेशाप्रमाणे जीवन जगत आहेत. आई-वडिलांनी आपल्यासाठी काय केलं आपल्याला उच्च शिक्षणासाठी कितृपैसा लावला? आपल्या शिक्षणासाठी त्यांना किती संकटांना तोंड द्यावेलागले? याचा कधी विचार केलावा का आपण? नसेल केला तर विचार करून बघा, तेव्हा आपल्याला कळेला आई-वडिलांनी आपल्यासाठी काय केले होते? आणि काय नाही केंद्र होते? या बाबीचा विचार केल्यावर आपल्याला कळून चुकेल की आईवडील हेच आपल्या जीवनाचे शिल्पकार आहेत. आई-वडिलांनी आपल्यासाठी जिवापाड कष्ट व मेहनत करून उच्च शिक्षण शिकवले. चांगल अधिकारी बनवले. आणि आपण त्याच आई-वडिलांना म्हातारपणात वृद्धाश्रमाचा रस्ता दाखवत असाल तर तुमच्या एवढा दुष्ट व निर्ददी माणूस सय पृथ्वीतलावर कोणीच नसेल. पत्नीचे ऐकूण तुम्ही जर आईवडिलांना वृद्धाश्रमात पाठवत असाल, तर तुम्ही जीवन न जगता आत्महत्या केलेली बरी..असे म्हटले तर ते वावगे ठरणाव नाही. आई-वडिलांना वृद्धाश्रमात पाठवणाऱ्या निर्ददी व दुष्ट मुलांचं संख्या आता झापाट्याने वाढत आहेत म्हणूनच वृद्धाश्रमांची संख्या वाढत चालली आहे. म्हणजे त्यांना माणूसून म्हणून जगायला संस्काराचा खुराव कमी पडत आहे. मुलांना संस्काराचं दर्जेदार शिदोरी मिळत नसल्यांना मायबापाला विसरून जात आहेत कारण त्यांच्या बालमनावर संस्काराचं योग्य पेरणी करणारी ज्येष्ठ माणसे आता दुर्मिळ झाली आहेत. म्हणून आता या कलियुगात संस्काराही व मानवताहीन लोकांचा सुळसुळा झापाट्याने वाढला आहे म्हणून मुलांना सुसंस्कारी बनवणे ही काळाची गरज आहे. संस्काराची पेरणी करणारी ज्येष्ठ माणसे आता बोटावर गेण्याइतकीच राहिली आहेत. आणिच

जर त्यांचाही अंत झाला तर मग मात्र संस्काराची पेरणी होणे शक्य नाही. संस्कारी पिढी जर निपजली नाही तर मग देशाचे भवितव्य धोक्यात येईल. त्यासाठी शाळेतील पुस्तकांमध्ये मुलांवर संस्कार रुजवणारे धडे शिकवणे अनिवार्य करावे. मुलांना शिक्षणाबोरबरच संस्काराची गरज आहे, याचे भान ठेवावे. आजकाल मुलांचे आई-वडिलच सुसंस्कारी नाहीत, त्यांच्यामध्ये संस्काराचा एकही गुण दिसत नाही, त्यांना संस्कार कसे असतात हेच माहीत नाही, मुलांवर संस्कार कसे टाकायचे असतात याचा पत्ता नाही, तर मग असे आईवडील आपल्या मुलांना काय संस्कार देणार? आपल्या मुलांना सुसंस्कारी व चारित्र्यवान कसे घडवणार? म्हणून हल्ली ज्येष्ठांच्या सहवासात राहन् त्यांच्याकडून संस्काराचे धडे शिकावे. आणि ही थोडीफार राहिलेली ज्येष्ठ मंडळी जर कायमची मालवली तर मग संस्कार हे पाठ्यपुस्तकातून मुलांना शिकवावे लागतील. पण सध्या कोणत्याच शाळेत मुलांना पाठ्यपुस्तकांशिवाय इतर ज्ञान दिले जात नाही. केवळ पाठ्यपुस्तकातील धडे शिकवून शिक्षक मोकळे होतात. त्यांना फक्त अभ्यासक्रम शिकवायचा असतो. म्हणून शिक्षणाबोरबर मुलांवर संस्कार रुजवणारे शिक्षक दुर्मिळ झाले आहेत. अशा शिक्षकांची संख्या वाढणे नितांत गरजेचे आहे. **शिक्षकांनी** शाळेत मुलांना संस्कार नाही शिकवले, आणि संस्काराचे धडे देणारी वृद्ध माणसांची पिढी नाम शेव झाली, तर मला सांगा मुलांवर संस्काराची पेरणी कोण करणार?

आझाद हिंद सेनेच्या स्थापनादिनाच्या निमित्ताने

देशाच्या रवातंत्र्यासाठी ‘आझाद हिंद सेने’ची देशसेवा

आज्ञाद हिंद सेना म्हणताच
डोळ्यापुढे उभे राहतात
ते देशाच्या स्वातंत्र्यासाठी
जगाला गवसणी घालाणारे
नेताजी सुभाषचंद्र बोस
! आज्ञाद हिंद सेना ही
भारतीय पारतंत्राच्या
काळात भारताची सेना
होती. आज्ञाद हिंद सेनेची
स्थापना सुभाषचंद्र बोस
यांनी दुर्सर्या महायुद्धाच्या
काळात ५ जुलै १९४३ य
दिवशी केली. ब्रिटिशांवरु
लढा देण्यासाठी नेताजी
सुभाषचंद्र बोस यांनी ४०
सहस्र भारतीय ख्री-पुरुषांचा
सहभागाने ही सेना स्थापन
केली आणि ‘तुम मुझे खून
दो, मैं तुम्हे आजादी दंगा’
असे आवाहन केले. आज्ञाद
हिंद सेनेच्या स्थापनादिनाच्या
निमित्ताने हा लेखप्रपंच
आपल्या देशाबाहेर
पडून साडे तीन वर्षे उलटून
गेलेल्या नेतार्जींना आपल्या

झाल्यावर मगच ते आपला
निर्णयिक घाव घालणार
होते. आणि असा निर्णयिक
हळ्या यशस्वी होण्यासाठी
केवळ सैन्य व शश्वे पुरेशी
नसून आपल्या देशातील
बांधवांचा आपल्या प्रथलात
मनापासून पाठिंबा असणे
आवश्यक आहे हे त्यांनी
ओळखले होते. किंबडुना
जेव्हा आज्ञाद हिंद सेना
पूर्वेकडून परकिय सत्तेवर
बाहेरून हळ्या चढवेल त्याच
वेळी जागृत झालेली व
स्वतंत्र्यासाठी सज्ज झालेली
सर्वसामान्य भारतीय जनता
आतून उठाव करेल व या
दुहेरी पात्यांत परकियांचा
निभाव लागणार नाही आर्थिक
नेमका तोच स्वातंत्र्याचा क्षेत्र
असेल हा नेतार्जींचा ध्येयवाच
होता. मात्र यासाठी आपल्या
देशवासियांना आज्ञाद हिंद सेना
व स्वतंत्र हिंदस्थानचे

आणि युद्धात एखाद्या राष्ट्र
न्याय्य वाटणाऱ्या राष्ट्राची
बाजु घेणे यांत जमीन -
अस्मानाचा फरक होता.
मुळात जेव्हा एखाद्या देश
सैन्य स्वतःचा संग्राम उभाकरते आणि समविचारी
राष्ट्रे त्याला पाठिंबा देतात

आझाद हिंद सेना

नेताजी सुभाषचंद्र

ने आज्ञाद हिंद चे हंगामी
 सरकार स्थापण्याचा निर्णय
 घेतला. इथे पुन्हा एकदा
 नेताजीवरील शिवचरित्राचा
 प्रभाव दिसुन येतो. आपले
 लष्कर म्हणजे कुणा
 लुटाऱ्यांची टोळी नव्हे, कुणा
 सत्ताबुभुक्षिताची फौज नव्हे

नमका ताप स्पातव्यापा द्विज
असेल हा नेतार्जीचा धेयवाद
होता. मात्र यासाठी आपल्या
देशवासियांना आझाद हिंद
सेना ही आपली मुक्तिसेना
व स्वतंत्र हिंदुस्थानचे
भावी सेनादल आहे अशी
भावना होणे अत्यावश्यक
आहे असे नेतार्जीना
वाटत होते. हे अत्यंत
कठिण होते हेही त्यांना
माहित होते. याचे कारण
एकिकडे धूर्त इंग्रजांनी
चालविलेला अप्रचार आणि
खोडसाळपणे आझाद
हिंद सेनेचा उल्लेख अत्यंत
तुच्छतापूर्वक 'जिफ्स'
(जॅपनिज इन्स्पार्ड फिफ्थ
कॉलम्नीस्ट्स) असा करीत
असत. त्यामुळे आझाद हिंद
सेना हे जपान्यांचे हस्तक
दल असुन ते जपानरूपी
शत्रूला भारतावर आक्रमण
करण्यास मदत करीत आहेत
व त्यातुन त्यांना सत्तेची

तेव्हा ते संकेताला अनुसरून
असते. आज्ञाद हिंद सेना
म्हणजे कुणी व्यक्तिगत
लाभासाठी वा आपल्या
ऐक्यासाठी उभारलेली
मोहिम नव्हती तर ती एका
संग्रामस्थ राष्ट्राची अस्मिता
होती. आणि म्हणूनच
तिला वा तिच्या पाठीराख्या
मित्राराष्ट्राना नेताजी बदनाम
होऊ देणार नव्हते, तर ते
आपला संग्राम युद्धनितीला
व संकेताला अनुसरून
आपला व आपल्या राष्ट्राचा
हक्क मिळविण्यासाठी न्याय्य
मागणी लढणार होते.

ज्या कारणास्तव
शिवरायांनी राजमुकुटाची
यत्किंचितही आसक्ती
नसताना रायगडावर स्वतःला
राज्याभिषेक करवून घेतला
आणि स्वराज्य स्थापनेची
घोषणा केली, नेमक्या
त्याच उद्देशाने नेताजींना

कुणी अत्याचारी जमाव
नव्हे तर हिंदुस्थान स्वतंत्र
करण्यासाठी वचनबद्ध
आणि धेयासक्त असलेले
देशभक्त संघटित होऊन
व स्वतःच्या भावी स्वतंत्र
राष्ट्राचे प्रातिनिधीक असे
सरकार स्थापून सान्या
जगाला गवाही देणार होते
की आम्ही आमच्या राष्ट्र
स्वातंत्र्यासाठी आमच्या
राष्ट्रधवजाखाली आमच्या
सेनानीच्या अधिपत्याखाली
उपलब्ध त्या सर्व मार्गानी
आणि सहकार्यानी लढण
आहोत आणि हा संघर्ष
आता स्वातंत्र्यप्राप्तीतच
विलिन होईल.

१५ आँगस्ट या दिवशी
 शरणागतीची अधिकृत
 घोषणा केली. जपान-
 जर्मनीच्या या अनपेक्षित
 पराभवाने सुभासंद्रांच्या सर्व
 आशा मावळल्या. पुढील
 रणक्षेत्रासाठी स्थामला
 जात असतांनाच १८
 आँगस्ट १९४५ रोजी फार्मे
 सा बेटावर त्यांचे बॉम्बर
 विमान कोसळून त्यांचा
 हृदयद्रावक अंत झाला.
 आझाद हिंद सेनेच्या फौजा
 दिल्हीपर्यंत पोहोचू शकल्या
 नाहीत, तरी त्या सेनेने
 जे प्रचंड आव्हान ब्रिटीश
 साप्राज्यशाहीसमोर उभे
 केले, त्याला इतिहासात तोड
 नाही. त्यामुळे ब्रिटीश सत्ता
 हादरली. भारतावर पुढे सत्ता
 गाजवणे कठीण जाईल,
 याची कल्पना इंग्रजांना
 आली. चाणाक्ष आणि
 धूर्त इंग्रज सरकारने भावी
 संकट ओळखल. पुढील
 मानहानी पत्करणापेक्षा
 हा देश सोडून जाण्याचा
 निर्णय इंग्रजांनी घेतला,
 अशी कबुली तत्कालीन
 ब्रिटीश पंतप्रधानांनी
 दिली होती. आझाद हिंद
 सेनेच्या सैनिकांच्या निस्वार्थ
 देशसेवेमुळे स्वातंत्र्यकांक्षा
 कोट्यवधी देशवासियांच्या
 मनात निर्माण झाली.
 नेतार्जीचे असीम साहस
 आणि तन, मन, धन यांचा
 त्याग केलेल्या आझाद हिंद
 सेनेच्या सैनिकांना विनप्र
 अभिवादन !

पावसाळ्यातील आजार रोखण्यासाठी

उपाययोजना आखण्याची महापालिकडे मागणी!

मुंबई - प्रतिनिधि - मे २०२५ केले आहे. त्यामध्ये पावसाळ्यातील आजार सच्छता धूर फवारणी, वस्त्रांमध्ये मेडिकल कॅम्प, बैकादेशीर फेरीवारे, शाळाबाबा खालापदार्थ विक्री तसेच उंदीर, घुरी, भटकी कुरी यापासून संरक्षण आणि उद्भवण्याचा आजारापासून नागरिकांना दिलासा मिळावा यासाठी विविध खात्यांतर्गत संबंधित खाते प्रमुखाने सूचना देऊन भाजी मार्केट, सार्वजनिक शौचालय, खड्डे भरणे, कवरापेटी व रस्त्याची नियमित सच्छता उघडी गटारे जागोजारी साचेली डेब्रिज याकडे महानगरपालिकेने वेळीच लक्ष देणे अहे यांची दखल घेऊन कारवाही अपेक्षित आहे.

अपर जिल्हादंडाधिकारी यांच्याकडून जमावंदीचे आदेश

जालना | प्रतिनिधि - जिल्हात दि. ६ जुलै २०२५ रोजी देशयनी आषाढी एकादशी अंदोलनात्मक कार्यक्रम घेण्याची शक्यता नाकारात येत नाही.

त्यामुळे अपर जिल्हादंडाधिकारी जालना यांना प्राप्त अधिकारानुसार पोलीस अधिनियम १९५१ चे कलम ३७ (१) अन्वये शासकीय कर्तव्य पार पाडण्या-या कर्मचा-यांच्या व्यविरित इतर कोणीही व्यक्ती सार्वजनिक ठिकाणी किंवा त्या आसपास शेंगे, लांघा, सोटे, बंदुके, तलवारी, भाले, चाकू व इतर सध्या महाराष्ट्रात राजकीय दृष्ट्या सत्ताधारी व विविध कार्यक्रम होतात. त्यासाठी मोठ्या प्रमाणात नागरिक एकत्र येतात. तसेच सध्या महाराष्ट्रात राजकीय दृष्ट्या सत्ताधारी व विविध कारणास्तव सुरु आहे. मराठा आरक्षण, ओवीसी आरक्षण प्रियांसुठी व्यक्ती अपेक्षित आहे यांची दखल घेऊन कारवाही तसेच शेतक-याचे विविध मागणीसाठी विविध संघटनांकडून आत्मदहन, उपोषण, धरणे, मोर्चे, व्यक्तीच्या किंवा समुदाच्या भावाना जाणुन्बुजुन

दुखविण्याचे उद्देशाने असप्यतेने भाषण म्हणणार नाही, वाद्य वाजविणार नाही, गाणे म्हणणार नाही. व्यक्तीचे किंवा शवाचे किंवा त्याच्या प्रतिकृतीचे प्रदर्शन करणार नाही. अवैरी भाषण, अंगविक्षेप, विडबनापर नकला करणार नाही आणि सभ्यता किंवा नितिमता यास बाबा येईल किंवा ज्यामुळे राज्याची सुरक्षितता धोक्यात येईल किंवा कोणीही वस्तु बालगणार नाही. तसेच अपर जिल्हादंडाधिकारी जालना यांना प्राप्त अधिकारानुसार पोलीस अधिनियम १९५१ चे कलम ३७ (३) अन्वये पाच किंवा अधिक व्यक्तीना जमाण्यास किंवा सभा, मि रवणुका, मोर्चा काढण्यास मनाई केली आहे.

हा आदेश संपूर्ण जिल्हासाठी दि. १४ जुलै २०२५ रोजीचे रात्री १२.०० वाजपैर्यंत अंमलात राहील. असे आदेशात नमुद करण्यात आले आहे.

पान १ वरुन

आंदोलनास मराठवाडा...

याच मागणीसाठी शेकडो आंदोलने झाटी आहेत. परंतु गेंड्याची काटडी पांधरलेत्या सरकारने फक्त जिमेदारी डकलण्याचे काम केले आहे. यामुळे राज्यातील शिक्षकांमध्ये तीव्र असंतोष, संताप आणि चीड निर्माण झाटी आहे. याचा परिपाक म्हणून शिक्षक समन्वय संघाने दोन दिवशीय शाळा बंद आंदोलनाची हाक दिली आहे. मराठवाडा शिक्षक संघाने या आंदोलनास पांठींचा दिला आहे. टपावाड न देण्यात आल्यास बेसुदत शाळा बंद आंदोलनाची इशारा मराठवाडा शिक्षक संघाचे अध्यक्ष सूर्योकांत विश्वासराव व सरचटीची अवारोपण कर्दम, उपाध्यक्ष जानोबा वरचटे, कोषाध्यक्ष एवं विकास अवारोपण कर्दम, जिल्हाद्यक्ष रेमेस अंगठे, सचिव संजय येळवंदे, केंद्रीय कार्यकारी व्यापरांचे उपरांची अवारोपण कर्दम, राजीव विकास अवारोपण कर्दम, अरारेकी कुरेशी, कायाध्यक्ष फरखुंद अली सय्यद, कोषाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम पडण्यन, तालुकाध्यक्ष रमेश गाडे, अनंद वाध, शिवहरी कायंदे, विजय कुमार खरात, मुनील म्हस्के, बिंडी शेख, युवा शहराध्यक्ष सोहम बोदवडे, महिला शहराध्यक्ष ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम पडण्यन, तालुकाध्यक्ष रमेश गाडे, अनंद वाध, शिवहरी कायंदे, विजय कुमार खरात, मुनील म्हस्के, बिंडी शेख, युवा शहराध्यक्ष सोहम बोदवडे, महिला शहराध्यक्ष ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम पडण्यन, तालुकाध्यक्ष रमेश गाडे, अनंद वाध, शिवहरी कायंदे, विजय कुमार खरात, मुनील म्हस्के, बिंडी शेख, युवा शहराध्यक्ष सोहम बोदवडे, महिला शहराध्यक्ष ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम पडण्यन, तालुकाध्यक्ष रमेश गाडे, अनंद वाध, शिवहरी कायंदे, विजय कुमार खरात, मुनील म्हस्के, बिंडी शेख, युवा शहराध्यक्ष सोहम बोदवडे, महिला शहराध्यक्ष ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम पडण्यन, तालुकाध्यक्ष रमेश गाडे, अनंद वाध, शिवहरी कायंदे, विजय कुमार खरात, मुनील म्हस्के, बिंडी शेख, युवा शहराध्यक्ष सोहम बोदवडे, महिला शहराध्यक्ष ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम पडण्यन, तालुकाध्यक्ष रमेश गाडे, अनंद वाध, शिवहरी कायंदे, विजय कुमार खरात, मुनील म्हस्के, बिंडी शेख, युवा शहराध्यक्ष सोहम बोदवडे, महिला शहराध्यक्ष ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम पडण्यन, तालुकाध्यक्ष रमेश गाडे, अनंद वाध, शिवहरी कायंदे, विजय कुमार खरात, मुनील म्हस्के, बिंडी शेख, युवा शहराध्यक्ष सोहम बोदवडे, महिला शहराध्यक्ष ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम पडण्यन, तालुकाध्यक्ष रमेश गाडे, अनंद वाध, शिवहरी कायंदे, विजय कुमार खरात, मुनील म्हस्के, बिंडी शेख, युवा शहराध्यक्ष सोहम बोदवडे, महिला शहराध्यक्ष ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम पडण्यन, तालुकाध्यक्ष रमेश गाडे, अनंद वाध, शिवहरी कायंदे, विजय कुमार खरात, मुनील म्हस्के, बिंडी शेख, युवा शहराध्यक्ष सोहम बोदवडे, महिला शहराध्यक्ष ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम पडण्यन, तालुकाध्यक्ष रमेश गाडे, अनंद वाध, शिवहरी कायंदे, विजय कुमार खरात, मुनील म्हस्के, बिंडी शेख, युवा शहराध्यक्ष सोहम बोदवडे, महिला शहराध्यक्ष ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम पडण्यन, तालुकाध्यक्ष रमेश गाडे, अनंद वाध, शिवहरी कायंदे, विजय कुमार खरात, मुनील म्हस्के, बिंडी शेख, युवा शहराध्यक्ष सोहम बोदवडे, महिला शहराध्यक्ष ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम पडण्यन, तालुकाध्यक्ष रमेश गाडे, अनंद वाध, शिवहरी कायंदे, विजय कुमार खरात, मुनील म्हस्के, बिंडी शेख, युवा शहराध्यक्ष सोहम बोदवडे, महिला शहराध्यक्ष ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश ज्योती पांगाकर, तालुकाध्यक्ष नारायण मुंडे, उपाध्यक्ष भीमाशंकर शिंदे, जान वाधम औंडे, सहस्रचिव गणेश चव्हाण, प्रद्युमन काकड, दीपक शेरे, सदस्य तुकाराम प

अखिल भारतीय अग्रवाल महासभा महिला विभागाच्यावतीने वृक्षारोपण

जालना | प्रतिनिधि - आषाढी एकादशीनिमित अखिल भारतीय अग्रवाल महासभा महिला विभागाच्यावतीने एक प्रेसादादी उपक्रम राबविण्यात आला. सामाजिक बांधिलकीवी जाणीव ठेवत या दिवशी वृक्षारोपण करून पर्यावरण संवर्धनाचा संदेश देण्यात आला तसेच एक गरजू महिलेस तिच्या मुलीच्या उपचारांसाठी आर्थिक मदत देण्यात आली.

या उपक्रमात सहभागी झालेल्या महिलांनी एकत्र येत जालना परिसरात विविध ठिकाणी वृक्षारोपण केले. आषाढी एकादशीच्या पार्श्वभूमीवर निर्मारक्षणाचे महत्त्व अधोरेखित करत त्यांनी पर्यावरण संतुलनासाठी अधिकाधिक झाडे लावण्याचा निर्धार घेत केला. याच कार्यक्रमात एका गरजू महिलेची वेदनादायक कहाणी समजाती. तिच्या मुलीला रस्ताची तीव्र कमतरता असून योग्य उपचार न मिळाल्यास तिचे आरोग्य अधिक बिघडू शकते, याची जाणीव झाल्यावर, महिला

विभागाच्या पदाधिकाऱ्यांनी पुढाकार घेत आर्थिक मदतीचा हात पुढे करत तिला उपचारासाठी रक्कम दिली. कामड, वंदना गुमा, शोभा पिती, प्रीती अग्रवाल, रवि अग्रवाल, पारुल गुमा, राधिका मिंदेडिया, राजकुमारी गुमा, राखी अग्रवाल, रशी बगडिया,

मीना अग्रवाल, रीटा भरतीया, नैना अग्रवाल, सुनीता गोवर्डन, दीपिका देवीदान, प्रियांका कामड, वंदना गुमा, शोभा पिती, प्रीती अग्रवाल, रवि अग्रवाल, पारुल गुमा, राधिका मिंदेडिया, राजकुमारी गुमा, राखी अग्रवाल, रशी बगडिया,

या कार्यक्रमात महिला विभागाच्या प्रतीय अध्यक्ष सीमा पंच, अनिता पिती, संतोष बांडिया, पूनम अग्रवाल, ज्योती अग्रवाल, शीतल धनवाला, कोमल अग्रवाल, जया भरतीया, सरला अग्रवाल, सुषमा अग्रवाल, शुभा अग्रवाल,

रोटरी कलब जालना इलाईटच्या अध्यक्षपदी उमेश बजाज तर सचिवपदी शरद गादिया

पदग्रहण सोहळा थाटात संपन्न

जालना | प्रतिनिधि - अध्यक्षस्थानी माजी प्रांतपाल डॉ. सुरेश साबू, हे होते तर अपेसर असलेल्या रोटरी कलब ऑफ जालना इलाईटचे प्रांतपाल संजय राठी यांची नूतन अध्यक्ष उमेश बजाज, सचिव शरद गादिया आणि कार्यकारीणीचा पदग्रहण सोहळा गुरुवार दि. ३ जुलै नूतन सचिव शरद गादिया यांनी मावळते अध्यक्ष राजेंद्र अग्रवाल यांच्याकडून तर नूतन सचिव शरद गादिया यांनी मावळत्या सचिव अनया पडला.

स्वीकारला.

याप्रांतीची नूतन कार्यकारीणी राजेंद्र अग्रवाल, अनया अग्रवाल, गणेश बाळे, विजयातक्षी बाळे, रवींद्र हुसे, गिरधर लथानी, डॉ. प्रल्हाद उदान, विनोद बरवार, कैलास शिंदे, संरीता गादिया, प्रदीप भारजावाल, श्रीकांत दाढ, जिंदेंद गर्ग, रुक्मीणीकांत दीक्षित यांच्यासह नवीन सदस्यत्व स्वीकारलेल्या सिमता चेचानी, अनिता सैबी, विनोद देशमुख, सुनिता देशमुख, रत्नप्रभा उदान यांचा मान्यवरांच्या हाते सत्कार करण्यात आला. यावेळी अध्यक्षीय भाषणात डॉ. साबू म्हणाले की, प्रत्येक वर्षी या कलबची सदस्यवृद्धी होते तर शेवटी उपस्थितांचे आभार

असून, नूतन अध्यक्ष उमेश बजाज यांच्या नेतृत्वाखालील कार्यकारी उपतन्थ निश्चितच नव्या उंचीवर पोहोचेवेल. सहाय्यक प्रांतपाल संजय राठी यांनी प्रांतपाल सुधीर लात्रूरे यांचा शुभेच्छा संदेश वाचून दाखविला. यावेळी मावळते अध्यक्ष राजेंद्र अग्रवाल आणि मावळत्या सचिव अनया अग्रवाल यांनी त्याची कार्यकाला रोटरीचे संस्थापक सदस्य फुलचंद भक्कड, राम किशन मुंडाळ, वैष्णोपाल राब, रोटरी क्लबच्या अध्यक्ष वर्षा पिती, डॉ. विजय जेथलिया, डॉ. सुमित्रा गादीया, प्रमोद झांजरी, निर्मला साबू, संजय दाढ, विष्णु वेचानी, डॉ. दीपक बगडिया, मुकेश अग्रवाल, पंकज लळा, डॉ. प्रतिक सोनी, स्मिता भक्कड, स्वनिल बडाजाते, महिंद्रा सेहगल, विवेक मणियार, डॉ. आशुतोष सोनी, संजय लोहिया, विजय राठी यांच्यासह रोटरी सदस्यांची मोठ्या संख्येने उपस्थिती होती.

Follow Us On-

**आकर्षक
टागिन्यांची
EXCLUSIVE
RANGE**

लक्ष्मी ज्वेलर्स

१ जयपुर रोड, वाटूर फाटा,
ता. परतूर जि. जालना
9423729006

